

opatření, dnem 1. září 1927. — Žal. úřad odůvodnil stanovení tohoto termínu předpisem § 15 měst. pens. stanov ve spojení se skutečností, že st-lka podala žádost o přiznání zaopatření teprve dne 31. srpna 1927.

Stížnost naproti tomu tvrdí, že předpisu § 15 pens. statutu není přípustno použití, poněvadž při zmizení zaměstnance nelze den vzniku nároku přesně určit a jest proto nutno podle analogie předpisů o prohlášení za mrtva uznati žádost o přiznání zaopatření za včas podanou, byla-li podána během tří let od doby, kdy se zaměstnanec stal nezvěstným; toto tříletí by v daném případě bylo uplynulo teprve v listopadu 1927, nelze proto žádost podanou v srpnu 1927 uznati opožděnou. Ostatně prý st-lka již dříve ústně žádala u měst. úřadu o vyplacení zaopatřovacích požitků, kterážto okolnost měla býti zjištěna.

Tyto námitky stížnosti neuznal nss důvodnými. Podle § 15 měst. pens. stanov jsou ti, kteří mají nárok na zaopatření, povinni uplatniti tento nárok během jednoho roku od nabytí právního titulu. Po jednom roce přísluší zaopatření jen od měsíce, následujícího po podání žádosti. Podle § 51 stanov jest manželce a dětem zmizelého měst. zaměstnance, když jinak existují zákonné podmínky, přiznati dočasné zaopatření v míře stanovené pro vdovy a sirotky až do té doby, kdy manžel resp. otec se najde nebo bude prohlášen za mrtva. Z těchto předpisů plyne, že st-lce vzešel právní nárok na zaopatření již dnem zmizení jejího manžela, a mohla si nárok na zaopatření již od tohoto dne zachovati jen tehdy, kdyby byla do jednoho roku po zmizení manžela nárok na zaopatření uplatnila. Okolnost st-lkou tvrzená, že žádala již dříve ústně o poukázání zaopatření, je právně bezvýznamná, neboť podle §§ 66 a 68 pens. stanov nutno nárok na pens. zaopatření uplatniti písemnou žádostí.

Žal. úřad neporušil tedy v neprospěch st-lčin předpisů městským pens. stanov, přiznal-li ve smyslu ustanovení § 15 stanov st-lce nárok na zaopatření teprve ode dne 1. září 1927, t. j. od prvního dne měsíce následujícího po uplatnění nároku předepsanou formou, což se stalo podáním st-lčiným z 31. srpna 1927.

Č. 8427.

Stavební právo. — Cesty (Morava): * Demoliční rozkaz dle § 46 odst. 4 mor. stav. řádu ve znění zákona ze 16. června 1914 č. 44 z. z. mor. může býti vydán i tehdy, když stavebník dosáhl stavebního povolení.

(Nález ze dne 12. února 1930 č. 21.199/29.)

V ě c: Gustav B. v O. proti moravskému zemskému výboru v Brně o provedení stavby u okresní silnice.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okr. silniční výbor v Z. oznámil mor. zv-u, že st-l provádí přestavbu svého domku na parcele č. . . . v N. při samém silničním tělese, aniž dodržel vzdálenost od silnice dle § 46 stav. řádu, změněného zákonem ze 16. června 1914 č. 44 z. z. mor. a žádal, aby bylo na-

řízeno zbourání stavby. Také st-1 obrátil se na zv a žádal, aby mu bylo dovoleno stavbu dokončiti.

Mor. zv prohlásil nař. rozhodnutím, že nemůže povolit, aby stavba byla ponechána v čáře, ve které nyní stojí, poněvadž okr. silnice v těch místech není dostatečně přehledná, a stavba stojí při samém silničním tělese, takže není místa ani pro silniční rigoly. Dále nařídil zsv, aby nynější čelní zeď budovy byla zbourána a budoucí čelní zeď aby byla situována tak, by byla vzdálena 2.15 m od hrany silničního tělesa. Zároveň uvedl zv, jaké úpravy na stav. objektu bude nutno provést, aby tomuto příkazu bylo vyhověno.

O stížnosti Gustava B. do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá, že zv nebyl kompetentní, vydati zákaz další stavby a naříditi odstranění zdí, ježto dle § 129 mor. stav. řádu je k tomu povolána obec. Námitka ta je bezdůvodná, neboť podle § 46 bodu 4 mor. stav. řádu ve znění zem. zák. č. 44/1914. je zv, jemuž přísluší povolovati výjimky z předepsané vzdálenosti od okr. silnice dle bodu 2., oprávněn naříditi pánu stavby, aby stavbu, při níž nebyla dodržena předepsaná vzdálenost od silnice a nebyla také povolena výjimka podle bodu 2., odstranil ve lhůtě k tomu ustanovené. — Cit. předpis výslovně stanoví, že zv je oprávněn řečený příkaz vydati i mimo instanční postup. Není tedy nezákonné, když zv tohoto práva použil, a st-li částečně zbourání stavby nařídil.

Stížnost dále vytýká, že st-1 provedl dosavadní stavbu bezelstně na základě povolení, které vešlo v moc práva, a že proto nemůže býti nařízeno zbourání stavby, kterou bona fide provedl. Nebylo prý také věci st-le, nýbrž náleželo na úřad stavební, aby postaral se o to, by předepsaná vzdálenost od silničního tělesa byla zachována.

Námítky ty jsou vesměs bezdůvodné. Přípustnost demoličního rozkazu dle § 46 odst. 4 cit. zák. je vázána pouze na předpoklad, že jde o novostavbu, přístavbu nebo přestavbu, případně ohradu při říšské neb okr. silnici, že nebyla zachována vzdálenost od silničního tělesa předepsaná v odst. 1 a že stavebník nevymohl si u úřadu silničního povolení výjimky ve smyslu odstavce 2. Je tedy lhostejno, zda stavebník stavěl bona či mala fide a dosáhl-li stav. povolení. — St-1 nepopírá, že zákonné předpoklady demoličního rozkazu podle § 46 bodu 4 mor. stav. řádu jsou splněny, nýbrž uplatňuje veskrze jen okolnosti, které podle cit. předpisu jsou právně bezvýznamny a zejména nejsou s to, aby demoliční rozkaz odvrátily.

Č. 8428.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Je rozhodčí komise příslušna rozhodovati o tom, zda správa závodu omezila nezákonným způsobem činnost záv. výboru tím, že jeho členům odepřela mzdu za dobu, po kterou se ve své pracovní době zúčastnili schůze záv. výborů? — II. Je k takovéto schůzi třeba souhlasu správy závodu?

(Nález ze dne 12. února 1930 č. 2377.)